

[Leonhard Hansen.]

forslag. Denne Skat har været i allerhøjeste Grad upopulær, og man har altid betragtet den som en uretfærdig Særskat, fordi den kun gjaldt for en bestemt Gruppe af Medborgere.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Søren P. Larsen: Vi kan tiltræde Lovforslaget, hvorefter Loven har Gyldighed et Aar frem i Tiden. Jeg deler Ønsket om Behandling i et Udvalg, fordi jeg har forstaaet, at Folk ude i Erhvervslivet gerne over for Folketingsudvalget vil have fremført Ønsker, som uligvis kunde faa Indflydelse paa Lovens omformning.

Det er første Gang i mit Liv, jeg oplever at være med til at afskaffe en Skat uden at indføre en ny, og for saa vidt er Dagen noget af en Mærkedag. Mange af de Ubehageligheder, der knytter sig til denne Lovgivning, vil mildnes noget, i det Øjeblik Lønskatten falder bort. Da vi for snart to Aar siden indførte denne Lovgivning, var de fremtidige Beskæftigelsesmuligheder usikre, og vi stod foran Mangel paa Raarvarer. Det er min Opfattelse, at Arbejdsdelingen i nogen Grad har hjulpet til at fastholde faguddannede Folk inden for deres Beskæftigelsesomraade. Men vi maa ikke glemme, at i Løbet af de to Aar, der snart er gaaet, siden vi fik denne Lovgivning, er der sket ikke saa smaa Ændringer inden for Erhvervslivet, f. Eks. har de saakaldte Erstatningsproduktioner kaldt meget Arbejde frem, og dette i Forbindelse med hele den Lovgivning, som udelukkende har til Formaal at skabe øgede Beskæftigelsesmuligheder, maa jo tages i Betragtning.

Jeg vil gerne sige, at selv om det var rigtigt at gennemføre denne Lovgivning i 1940, er det ikke ubetinget givet, at det ogsaa er rigtigt at fastholde den nu. Det vil jo nemlig ikke være godt, hvis Følgen af denne Lovgivning skulde blive en manglende Interesse for at søge derhen, hvor andet Arbejde forefindes, fordi Folk har Lyst til fortrinsvis at blive inden for de Beskæftigelsesomraader, hvor de er vel kendte. Jeg kan nævne et Eksempel derpaa. En Mand kom under ekstraordinær Travlhed ind i en Virksomhed, der i Forvejen, og normalt, beskæftigede 4 Personer. Man paastaar nu, at da den travle Periode var omme, havde han faaet Appetit paa at fortsætte og gjorde, hvad han kunde for at faa gennemført — og det lykkedes ogsaa for ham — en Slags Arbejdsdeling inden for Omraadet. Jeg forstaaer godt denne femte Mand, men

jeg forstaaer ogsaa, at de fire det gik ud over, knap har været saa interesserede i det, for Virkningerne af denne Lovgivning gaar jo til begge Sider.

Jeg vilde gerne, om vi i Løbet af Sommeren, eller naar Rigsdagen træder sammen til Oktober, kunde faa en Oversigt over, hvorledes denne Forsøgslovgivning har virket, hvilke Omraader Arbejdsfordelingen har virket paa, om det er de samme Omraader og de samme Personer, der gaar igen. Vi fra vor Side vil ikke anerkende, at det skal være en permanent Lovgivning, og der kan ogsaa ske saa store Forskydninger, at det vil være en Ulykke at fastholde Lovgivningen, især hvis der viser sig Beskæftigelsesmuligheder paa andre Omraader. En Afvikling skal der jo til engang, det er vi alle enige om. Jeg tror, som sagt, at det vil være klogt, om man i Sommerens Løb fremskaffede et saadant Materiale, at man kunde faa et virkeligt Overblik over Virkningerne af denne Forsøgslovgivning gennem to Aar.

Bouet: Denne Lov har jo ikke medvirket til at skabe nyt Arbejde, men den har bevirket, at det forhaandenværende Arbejde er blevet fordelt, saaledes at man kan regne med, at et Par og tyve Tusinde Arbejdere dog har bevaret en Del Arbejde, og det vil vel være rimeligt og naturligt at forny denne Lov, saa længe Forholdene ligger, som de gør. Vi ved, at der i Øjeblikket er stor Arbejdsløshed, ikke mindst her i København, og jeg tror derfor, det vilde være en Ulykke, hvis man ophævede denne Lov. Jeg ved ikke, om der er Tendenser af den Art, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen fremdrog, jeg tror i hvert Fald kun, det er Tilfældet i meget ringe Grad. At der ikke er nogen, der ønsker, at denne Lovgivning skal være permanent, er klart, heller ikke Arbejderne ønsker det — de har dog maattet bringe ikke saa faa og ikke saa ringe Ofre.

Den vigtigste Ændring i dette Lovforslag er Lønskattens Bortfald, og man kan være overbevist om, at denne Skats Bortfald vil blive modtaget med Glæde af de to Samfundsklasser, den omfatter, Arbejderne og Funktionærerne, der altid har betragtet den som en uretfærdig Skat, en Særskat, som blev lagt paa et Udsnit af Befolkningen, og som det vilde være naturligt, at man fordelte over hele Befolkningen gennem Skatterne, saadan som man gør, naar man kommer andre Samfundsklasser til Hjælp. Ikke mindst fra Funktionærklassens Side har der været megen Utilfredshed, idet man der i meget ringe Grad er kommet ind under Loven og har